

Ponechání jaderné ponorky K-141 - Kursk na mořském dně

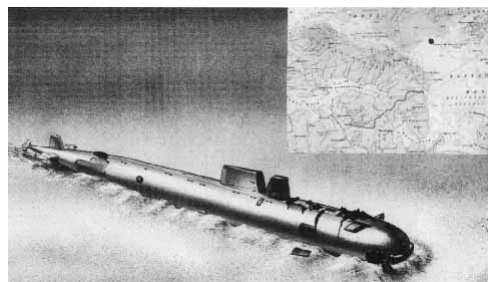
Pokračování ke článku „Vyzdvižení jaderné ponorky K-141 - Kursk z mořského dna“ ze dne 27.8.2000

[Marcel Potužák](#)

Pokud průzkum prokáže, že stav vraku nedovoluje jeho vyzdvižení nebo že rizika spojená s touto operací jsou příliš vysoká a nedovolují její uskutečnění, Kursk patrně setrvá na dně Barentsova moře. V tomto případě se naskytuje několik možných řešení. Jedna z možností je pokusit se vyzdvihnout samostatné palivové kontejnery z obou reaktorů, či vyřezání celých reaktorových oddělení z trupu zatopené ponorky. K operaci vyřezání reaktorových částí je však zapotřebí speciálního vybavení a to za předpokladu, že Rusko toto zařízení má. Problematické však může být již jen samostatné řezání superstrukturované ocele v hloubce 108 m pod hladinou v Arktických vodách. Pokud je však známo, doposud s touto technologií Rusko nemá zkušenosti *Obr.4. Vyřezaný celý reaktor z ponorky třídy Viktor I. v závodě Něrpa(=Tuleň)* a ani ostatní státy světa toto nikdy neprováděly. Samotné vytažení může být velký problém, neboť až dosud se palivo ať již vyhořelé nebo nové plnilo v poloze s 0° náklonem shora a Kursk je nyní v poloze nakloněné o 60° od horizontální osy plavidla.

Jiná možnost je ponechání plavidla i s reaktory a palivem na dně. Utěsnění reaktorového oddělení, včetně chladicího systému a potrubí těsnící hmotou z důvodu minimalizování možnosti loužení a unikání radioaktivity do okolního prostředí. Rusko v tomto směru již nějaké zkušenosti má. Ruští specialisté objevili těsnící hmotu, u které předpokládají, že může až 500 let odolávat mořské vodě. Tato technologie těsnění byla použita jak na potopené ponorce K – 278 *Komsomolec* u norských břehů, spočívající v hloubce 1685 m od roku 1989 (41 obětí, 30 trusečníků, 1 reaktor, 2 jaderné hlavice na palubě) tak i na záměrně zatopené ponorce K - 27, spočívající na dně Karského moře od roku 1981.

Pravděpodobně se přistoupí ke kombinaci obou metod, tzn. vyřezání a utěsnění.

Jednou z posledních možností, která počítá s ponecháním ponorky na mořském dně je vystavět nad ní sarkofág. Podobný tomu, jaký byl vystavěn nad jadernou elektrárnou v Černobylu. Při budování by bylo použito odolného betonu vůči mořské vodě, nicméně použití i dalších materiálů není vyloučeno. Toto rozhodnutí však by nebylo pravděpodobně velmi dobré, neboť jak ukazují zkušenosti právě ze zmiňovaného černobylského sarkofágu, dochází k úniku radioaktivity již po 10 letech.

Obr.5. Skica ponorky K-278 Komsomolec na dně u norského pobřeží V neposlední řadě by tato metoda patřila k jedním z nejdražších a také by prakticky vylučovala možnost nadcházejícím generacím s vyspělejší technologií vypořádat se s vrakem lépe, než se s ním dokážeme dnes vypořádat mi.

M.P.

Tabulka osmi jaderných ponorek třídy Oskar II. v aktivní službě ruského námořnictva

Označení	Jméno
(K 173)	VERONEŠ
(K 410)	SMOLENSK
(K 442)	ČELJABINSK
(K 456)	WILJUČINSK
(K 266)	OREL
(K 186)	PETROPAVLOVSK KAMČATSKY
(K 141)	KURSK (Potopená / Barentsovo moře / 13-08-2000)
(K 512)	ST GEORGE THE VICTORIOUS
(K 530)	BELGOROD (Ve výstavbě)